

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SŽa/42/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200708
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200708.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: D. B., t. č. miesto pobytu W., Ruská federácia, právne zastúpený: JUDr. Miroslava Mittelmanová, advokátka, Hurbanovo nám. 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, so sídlom Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. PPZ-HCP-BA2-2014/000857-003 zo dňa 21. februára 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/91/2014-48 zo dňa 16. júna 2015, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Bratislave č. k. 5S/91/2014-48 zo dňa 16. júna 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. c), d), e) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. p. PPZ-HCP-BA2-2014/000857-003 zo dňa 21. februára 2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v danom prípade sa žalobca domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného a prvostupňového správneho orgánu z dôvodu jeho práv na rodinný život, ktorý má súvisieť s uzavretým manželstvom a starostlivosťou o jeho maloletého syna.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SŽa/4/2013 zo dňa 19.03.2013 krajský súd uviedol, že úlohou žalovaného v konaní o administratívnom vyhostení a zákaze pobytu bolo porovnať význam ochrany rodinného života na jednej strane a verejného záujmu na ochranu verejného poriadku z hľadiska hodnotenia skutočností významných pre posúdenie vážnosti porušenia verejného poriadku, ktoré nespochybniteľne ohrozujú bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Prvostupňový súd dospel

k záveru, že zo strany žalovaného tento záver Najvyššieho súdu SR nebol rešpektovaný, nakoľko žalovaný neporovnal význam práva na rodinný život s verejným záujmom na ochranu verejného poriadku. Podotkol, že prvostupňový správny orgán si zabezpečil odpoveď manželky na otázky týkajúce sa žalobcu (manžela), ktoré jej zaslal emailom dňa 06.09.2013, na ktoré odpovedala dňa 18.09.2013. S odpoveďami manželky sa však ani prvostupňový správny orgán ani žalovaný v rozhodnutí náležitým spôsobom nevysporiadal. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že odôvodnenie ohrozenia bezpečnosti štátu a nevyhnutnosti zásahu do práv žalobcu je determinované aj na základe informácií, ktoré sú v utajovanej písomnosti, s ktorou disponujú správne orgány, a to informácia Slovenskej informačnej služby č. p.: 65/12-D-28-143/2013-S zo dňa 03.09.2013, ktorá spadá pod stupeň utajenia „Dôverne“.

Krajský súd konštatoval, že sa nemohol oboznámiť s utajovanou prílohou administratívneho spisu, ktorú tvoril list Slovenskej informačnej služby, pretože tento dôkaz sa v administratívnom spise nenachádzal a splnomocnený zástupca žalovaného takýto dôkaz súdu nepredložil ani na pojednávaní, kedy by sa s ňou mohol oboznámiť.

Žalobca v žalobe namietal, že zo strany žalovaného nebolo právnej zástupkyňi žalobcu umožnené oboznámiť sa s písomnosťou Slovenskej informačnej služby č. p.: 65/12-D-28-143/2013-S, ktorá je utajovanou písomnosťou v zmysle zákona č. 215/2004 Z.z., ktorá tvorila podklad napadnutého rozhodnutia. V súvislosti s uvedenou námietkou krajský súd poukázal na to, že právna zástupkyňa žalobcu bola poučená, že takto získané informácie nie je možné zverejniť a možnosť oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou je upravená v ustanovení § 36 zákona č. 215/2004 Z.z. Právna zástupkyňa v priebehu správneho konania však uvedeným spôsobom nepostupovala.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené podotkol, že sudca je v uvedenom konaní oprávnenou osobou s postavením na oboznámenie sa s utajovanými skutočnosťami (§ 34 ods. 1 písm. f/ zákona č. 215/2004 Z.z.). Pokiaľ ide o utajované informácie, ktoré sa týkajú žalobcu, je zrejmé, že ich pripojenie do administratívneho spisu by podliehalo špeciálnemu režimu ustanoveného zákonom č. 215/2004 Z.z. s tým, že by bolo vylúčené automatické nahliadnutie do týchto podkladov žalobcovi, prípadne jeho právnej zástupkyňi. Nahliadnutie do tejto časti administratívneho spisu by podliehalo predovšetkým režimu podľa § 35 ods. 3 zákona č. 215/2004 Z.z. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že s predmetnými utajovanými skutočnosťami by sa mohla oboznámiť len advokátka žalobcu, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí. Išlo by o jednorázové oboznámenie sa s týmito skutočnosťami a v rozsahu potrebnom na konanie, po podpísaní príslušného poučenia a vyhlásenia o mlčanlivosti. Je na zvážení príslušných orgánov, aby vzhľadom na povahu utajovaných skutočností, na predmet konania určil rozsah jednorázového oboznámenia sa s utajovanými skutočnosťami tak, aby bol zabezpečený rozsah potrebný pre konanie, ale aj ochrana ďalších záujmov, ktoré viedli k utajeniu predmetnej informácie (bezpečnosť Slovenskej republiky, boj s terorizmom, odhaľovanie trestných činov, boj proti organizovanej kriminalite, ochrana utajovaných svedkov, agentov a pod.).

Možnosť oboznámenia sa zákonom ustanovených osôb s utajovanými informáciami nie je vzhľadom na uvedené v súdnom prieskume však vylúčená. Nakoľko však žalovaný nedoložil informácie, ktoré si zabezpečil od Slovenskej informačnej služby do administratívneho spisu, súd sa nemohol oboznámiť s utajovanými skutočnosťami, ktoré viedli žalovaného pri správnej úvahe, že žalobca predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky a ktoré viedli k rozhodnutiu a žalobcovom administratívnom vyhostení a o zákaze pobytu na 8 rokov a 5 mesiacov. Na základe takto získaného podkladu mohol súd posúdiť a vyhodnotiť postup žalovaného pri uplatnení jeho správnej úvahy, či skutočne nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Bez poznania konkrétnych dôvodov z ktorých Slovenská informačná služba vychádzala pri svojom závere o nebezpečnosti žalobcu pre bezpečnosť štátu nie je rozhodnutie správnych orgánov preskúmateľné.

Na vyjadrenie žalovaného týkajúce sa práva na rešpektovanie rodinného života podľa ustanovenia čl. 8 Dohovoru v napadnutom rozhodnutí a vo vyjadrení k žalobe krajský súd poukázal na Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 8. marca 2011 (návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Tribunal

du travail Bruxelles - Belgicko) - Gerardo Ruiz Zambrano/Office national de l'emploi (ONEM) vec C - 34/09.

S námietkou žalobcu, že žalovaný mal postupovať podľa § 30 ods. 1 písm. h) Správneho poriadku a konanie zastaviť, nakoľko v čase vydania napadnutého rozhodnutia bol žalobca už viac ako 2 roky administratívne vyhostený, pretože dňa 28.10.2011 sa uskutočnil výkon administratívneho vyhostenia do Ruskej federácie a žalobca sa v súčasnosti nenachádza na území Slovenskej republiky, a preto v jeho prípade nie je možné ukončiť jeho pobyt administratívnym vyhostením datovaným dňa 25.11.2012, sa krajský súd nestotožnil.

Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že administratívne vyhostenie je administratívnym opatrením, pri uložení ktorého nie je relevantné, či sa žalobca nachádza na území Slovenskej republiky, je bezpredmetné či sa tu fyzicky zdržiava. Bez uloženia administratívneho vyhostenia nie je možné uložiť samostatne zákaz vstupu.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

II.

Odvolanie žalovaného

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, podanú žalobu zamietol a napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdil.

Žalovaný je názoru, že postup prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu bol v súlade so zákonom, nakoľko v novom konaní bola zabezpečená informácia zo Slovenskej informačnej služby so stupňom utajenia „Dôverné“, z ktorej je už možné zistiť konkrétne dôvody, ktoré viedli správny orgán k rozhodnutiu. Tento postup považuje žalovaný za zákonný a zároveň uviedol, že si v rámci svojich možností, nakoľko manželka žalobcu sa na území Slovenskej republiky dlhodobo nenachádza, zabezpečil jej výpoveď, aj keď len formou e-mailovej komunikácie.

Čo sa týka utajovanej písomnosti č. p.: 65/12-D-28-143/2013-S zo dňa 03.09.2013 so stupňom utajenia „Dôverné“, ktorá bola použitá v konaní žalovaný uvádza, že uvedená písomnosť je utajovanou skutočnosťou v zmysle zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností, preto správny orgán mohol žalobcu pred vydaním rozhodnutia informovať len o skutočnosti, že má k dispozícii podklad pre rozhodnutie, ktorý je utajovanou skutočnosťou. Rovnako bol s uvedenou informáciou oboznámený aj spracovateľ rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu. Žalovaný opakovane poukázal na skutočnosť, že neuvádzanie podrobného odôvodnenia v rozhodnutí je opodstatnené predovšetkým z dôvodu ochrany utajovaných skutočností. Informácie postupované policajnému útvaru na účely vydania administratívnoprávneho rozhodnutia sú informáciami získanými spravodajskou činnosťou, a ako také požívajú ochranu poskytovanú zákonom č. 215/2004 Z.z. V prípade uvedenia týchto informácií v odôvodnení rozhodnutia, ktoré je neutajovanou písomnosťou by mohlo dôjsť k vyzradeniu utajovaných skutočností nepovolanej osobe. Ďalej je podľa žalovaného nutné uviesť, že správne orgány nemôžu v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádzať konkrétne dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti a uvedie sa iba konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. V podstate sa jedná o snahu zabrániť zverejňovaniu prameňov, z ktorých sa dospelo k poznatkom, že konkrétna osoba predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Ak by sa v odôvodnení uviedol opis zisteného stavu, mohlo by dôjsť k odkrytiu zdroja poznatkov, samotnej masy poznatkov a spôsobu ich získania, čím by sa mohlo zmariť konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti by mohlo dôjsť aj k zverejneniu postupov používaných na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky.

Žalovaný dáva do pozornosti aj tú skutočnosť, že v rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 1Sža/39/2010 zo dňa 13.07.2010 najvyšší súd uviedol, že v prípade stretu záujmu súkromného so záujmom verejným postačí, ak správny orgán uvedie v dôvodoch rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky za predpokladu, že policajt, ktorý o veci koná je s konkrétnymi zisteniami SIS dostatočne oboznámený. Vzhľadom na uvedené nebudú skúmať a odôvodňovať v rozhodnutí, že došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, ako aj odôvodňovať zásah do práv cudzinca s ohľadom na Dohovor o ľudských právach a pod. Vo veci nie je ani sporné, že žalobca, ako účastník konania, nebol oprávnený sa s informáciou v stupni utajenia „Dôverné“ oboznámiť. Uvedené právo však majú sudy v rámci súdneho prieskumu rozhodnutí. Na podporu svojich tvrdení žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sža/1/2013 zo dňa 27.11.2013 a nález Ústavného súdu SR č. II. ÚS-480/2014-62.

Na skutočnosť, že sa krajský súd neoboznámil s utajovanou skutočnosťou, pretože nebola obsiahnutá v spise žalovaný uviedol, že krajský súd sa s utajenou skutočnosťou mohol oboznámiť, nakoľko vo vyjadrení k žalobe (strana 12 vyjadrenia) je uvedená kontaktná osoba, ktorá zabezpečí oboznámenie krajského súdu s utajovanou skutočnosťou.

Žalovaný má za to, že skutočnosťami, ktoré vytyka žalobca vo svojej žalobe sa zaoberal dostatočne a dôsledne. Zohľadnil všetky skutočnosti, zabezpečil si rozšírenú informáciu zo SIS, primerane skrátil dĺžku zákazu vstupu žalobcu na územie Slovenskej republiky a urobil všetky kroky pre to, aby sa krajský súd mohol oboznámiť s utajovanou písomnosťou a na základe tohto poznatku relevantne rozhodnúť.

III.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu

K podanému odvolaniu sa žalobca vyjadril s tým, že sa pridrižiava svojej argumentácie uvedenej v žalobe zo dňa 28.04.2014 a navrhuje rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2014/000857-003 zo dňa 21.02.2014 rozhodol o odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Oddelenia cudzineckej polície PZ Dunajská Streda (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. PPZ-HCP-BA8-8-067/2012-AV zo dňa 15.11.2013 tak, že zmenil výrok prvostupňového správneho orgánu a podľa § 57 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov vyhostil žalobcu do Ruskej federácie a určil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu ôsmich rokov a piatich mesiacov odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozhodnutie je potrebné zrušiť, nakoľko konanie krajského súdu trpí vadami, ktoré mohli mať vplyv na jeho vecnú správnosť, a preto rozhodol podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p. tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozhodnutie bolo verejne vyhlásené dňa 27.04.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo

opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o skončení pobytu cudzinca s určením lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu 23b) alebo ktorejkoľvek tretej krajiny, ktorá ho prijme, a času zákazu vstupu, ak tento zákon neustanovuje inak. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený. Hromadné vyhostenie cudzincov na základe jedného rozhodnutia je neprípustné.

Podľa § 57 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov policajný útvar môže administratívne vyhostiť cudzinca a určiť zákaz vstupu najviac do 10 rokov, ak cudzinec vážne ohrozuje bezpečnosť štátu. Ak je viacero dôvodov na administratívne vyhostenie podľa odseku 1, policajný útvar určí čas zákazu vstupu podľa najprísnejšieho ustanovenia.

Podľa § 78 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov v odôvodnení rozhodnutia policajného útvaru o zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt podľa § 26 ods. 2 písm. b), ak je dôvodné podozrenie, že cudzinec pri svojom pobyte ohrozí bezpečnosť štátu alebo podľa § 26 ods. 2 písm. i), zamietnutí žiadosti o udelenie povolenia na trvalý pobyt podľa § 39 ods. 2 písm. c), ak je dôvodné podozrenie, že cudzinec ohrozí bezpečnosť štátu a rozhodnutí o administratívnom vyhostení podľa § 57 ods. 1 písm. a) prvého bodu, ak cudzinec ohrozuje bezpečnosť štátu a podľa § 57 ods. 2, ak cudzinec vážne ohrozuje bezpečnosť štátu sa uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. p. PPZ-HCP-BA2-2014/000857-003 zo dňa 21.02.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal dôvodnosť odvolacích námietok žalovaného.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Po preskúmaní rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku krajského súdu je nevyžiadanie a následné neoboznámenie sa krajského súdu s utajovanou písomnosťou Slovenskej informačnej služby č. p. 65/12-D-28-143/2013-S, ktorá tvorila podklad rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného. Z dôvodu nevyžiadania si tejto písomnosti nemohol krajský súd posúdiť relevantnosť tejto informácie v konfrontácii s kolíziou dvoch práv, a to právo žalobcu na súkromný a rodinný život a právo štátu do tohto práva zasahovať uvedenom v čl. 8 Dohovoru.

Krajský súd mal pri preskúmaní námietok žalobcu posúdiť, či utajovaná písomnosť má charakter všeobecnej informácie alebo ide o závažnú informáciu, ktorá viedla žalovaného ako aj prvostupňový správny orgán k záveru o uprednostnení práva štátu zasahovať do práva žalobcu na ochranu rodinného

a súkromného života. Nezistením obsahu utajovanej písomnosti však krajský súd nemohol uvedenú skutočnosť posúdiť.

Najvyšší súd sa nestotožnil s konštatovaním krajského súdu, že sa nemohol oboznámiť s utajovanou písomnosťou, nakoľko sa táto skutočnosť nenachádzala v administratívnom spise a žalovaný túto utajovanú písomnosť ani nepredložil na pojednávaní. Odvolací súd v tomto prípade poukazuje na vyjadrenie žalovaného k žalobe zo dňa 29.07.2014, kde žalovaný uviedol kontaktnú osobu, ktorá zabezpečí oboznámenie sa krajského súdu s utajovanou písomnosťou.

Odvolací súd považuje z vyššie uvedených dôvodov rozhodnutie krajského súdu za predčasné, nakoľko krajský súd nebol dostatočne oboznámený zo všetkými skutočnosťami potrebnými, aby mohol vo veci náležite rozhodnúť.

Pretože krajský súd rozhodol vo veci bez toho, aby sa oboznámil s utajovanou písomnosťou, ktorá je v tomto prípade podstatnou na posúdenie či rozhodnutie žalovaného a aj prvostupňového orgánu pri uplatnení správnej úvahy nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, dospel najvyšší súd k záveru, že takýmto postupom krajského súdu sa odňala žalobcovi možnosť konať pred súdom, a preto odvolací súd nemohol rozhodnúť inak ako rozsudok krajského súdu zrušiť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu postupovať vo vyššie načrtnutej línii, vyžiadať si utajovanú písomnosť a až po jej oboznámení znovu vo veci rozhodnúť a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.